

Ph. Tapernoux

Wat is er met de tien stammen gebeurd?

Genesis 49; Deuteronomium 33; Romeinen 9 - 11

De zegen van Jakob

Eerst in het kort de gedachten van God over Zijn volk Israël in het profetische Woord, en samengevat in de woorden waarmee Jakob zijn zonen zegent op zijn sterfbed (Gen. 49). Dit gedeelte van de door de Heilige Geest ingegeven Schrift bevat hun hele geschiedenis: verleden, heden en toekomst.

Ruben

In de eerstgeborene volgens de natuur, zien we de kracht en de zwakheid van het vlees. Eerst wordt hij de voortreffelijkste genoemd, maar hij komt ten val door de zonde (Gen. 49:3-4). Het is een samenvatting van de geschiedenis van de eerste Adam, zoals we die in het hele Woord vinden.

Simeon en Levi

Deze beide broers volgen daarna. *Zij hebben mannen doodgeslagen'* (vs. 5-6). Met de moord op de profeten en op de Messias, profetisch genoemd in vers 6, is de ongerechtigheid van Israël compleet. Zijn hele geschiedenis wordt gekenmerkt door verdorvenheid en geweld (Ps. 22:16).

Juda

Hij is een beeld van de beloofde Messias (vs. 10). Het is duidelijk dat onze Heer uit de stam Juda voortkomt (Hebr. 7:14). Van Juda zal de scepter niet wijken (dit is een beeld van het koningschap), totdat Silo komt, de Man van de vrede. Christus onze Heiland is voortgekomen uit de stam Juda. Hij moet regeren over Zijn volk en over heel de schepping. *'Ja, alle koningen zullen zich voor Hem neerbuigen, alle heidenvolken zullen Hem dienen'* (Ps. 72:11). Het is op het eerste gezicht vreemd dat volgens dit profetische woord de scepter zal wijken van Juda, terwijl de komst van Christus hier op aarde eigenlijk de zekerheid geeft dat die zal blijven. De reden daarvan is dat de Zoon van God gekomen is tot het Zijne, maar dat de Zijnen hebben Hem niet hebben aangenomen (Joh. 1:11; Dan. 9:26).

Dan worden Jeruzalem en de tempel verwoest en het volk Israël wordt verstrooid onder de volken. Er is nu een Mens in de hemel. Hij heeft de dood overwonnen en God heeft Hem aan Zijn rechterhand geplaatst *'tot op de tijden van de herstelling van alle dingen, waarvan God heeft gesproken door de mond van Zijn heilige profeten van oudsher'* (Hand. 3:21). Dan zal Zijn heerlijkheid worden geopenbaard en zal Israël zeer gewillig zijn op de dag van Zijn kracht (Ps. 110:3). Hij zal straks verschijnen als de Leeuw uit de stam van Juda (Openb. 5:5), als de Overwinnaar over alle vijandelijke macht. God wil Zijn volk zegenen en de hele schepping verlossen van de slavernij van de vergankelijkheid. Elke macht die zich tegenover deze raadsbesluiten van God plaatst, is overwonnen door de Man van smarten, Die de dood heeft ondergaan. Zijn hand zal voortaan rusten op de nek van Zijn vijanden (vs. 8). Hij Die deze volheid van nooit eindigende zegeningen geeft, is nu bekleed met koninklijke heerlijkheid. De scepter is al in Zijn handen en spoedig zal Hij worden geopenbaard als de ware 'Silo', de Vredevorst, het Middelpunt van de verzamelde volken (Ps. 72:9).

Zebulon

De Joden die opstandig zijn tegen de evangelieboodschap, worden geslagen met een dubbele straf. Zij zijn een volk van handelaars geworden onder de volken, waarvan de stad Sidon een beeld is (vs. 13). Nadat ze God de rug hebben toegekeerd, jagen ze naar winst en zoeken ongebreidelde bevrediging van hun begeerten. Ze raken ver verwijderd van elke bron van geluk. Door hun ongeloof verliezen ze alles.

Issaschar

In plaats van te worden gezegend, goed doorvoed te zijn en vreugde te hebben (zoals eenmaal met het herstelde volk van God zal gebeuren), wordt het volk hier

voorgesteld als een sterke ezel tussen twee lasten. Hij is broodmager en slaafs, en zoekt de rust in een vijandige wereld door zich te onderwerpen aan haar lasten. Het volk is de dood van de Messias vergeten en ook het geluk dat het zou hebben gevonden onder Zijn juk. Het heeft zijn vrijheid als getuige en dienstknecht van de Heere opgeofferd. Omdat het volk zijn God vergeet, wordt het steeds magerder en een slaaf van de wereld waaraan het zich heeft onderworpen.

Dan

Eén stap op de verkeerde weg leidt tot een diepe val. Dan is de eerste stam van Israël die definitief de afgoden dient, in plaats van de Heere (Richt. 18). Dat geeft aanleiding om te geloven dat uit deze stam de Antichrist zal voortkomen. Deze zal worden geopenbaard als het grote instrument van het verval van het reeds afvallige volk, *'die in de hielen van het paard bijt, zodat zijn berijder achterover valt'* (vs. 17). Als de Joden gedeeltelijk zijn hersteld en een eigen regering hebben, zullen ze in eerste instantie gevrijwaard lijken van lijden. Maar ze zullen door het aannemen van de afgoderij van het eerste beest en de Antichrist het oordeel van God over hun schuldige hoofd afroepen. Dit zal plaatsvinden door de koning van het Noorden (Dan. 9:27). Toch zal er een klein overblijfsel in deze verschrikkelijke tijd zijn, dat een beroep zal doen op de barmhartigheid van God. Het zal uitroepen: *'Op Uw zaligheid wacht ik, HEERE'* (vs. 18).

Deze stam zal hersteld worden bij de verschijning van de Heere. Dan *'zal over zijn volk rechtspreken, als een van de stammen van Israël'* (vs. 16). God zal in hun hart werken om op de verlossing te wachten, die zal komen door Zijn machtige hand.

Gad

Het heil van God voor het gelovige overblijfsel zal het tot overwinnaar maken over zijn vijanden, die hardnekkig proberen het uit te roeien. De strijd wordt beëindigd door een volledige overwinning over de op de vlucht geslagen vijand (vs. 19).

Aser

Hij zal overvloedig brood eten (vs. 20), en aan anderen de vruchten van zijn overwinning uitdelen. Het is een karaktertrek van de zegen van het evangelie, die we ook zien bij de vader van de verloren zoon. Op die plaats vindt hij brood voor iedereen (Luk. 15:17).

Naftali

Nadat door Gods kracht de overwinning is behaald, kan hij een middel tot zegen voor anderen zijn. Zijn tong zal worden losgemaakt en hij zal uitdrukking geven aan zijn vreugde met woorden van dank jegens zijn Heiland-God (vs. 21).

Jozef

In hem wordt door de Heilige Geest duidelijk de heerlijkheid van Christus voorgesteld (vs. 22-24). We zien het lijden van de Man van smarten, en de overwinning die Hij heeft behaald op de macht van de vijand. Jozef wordt door zijn broers in een diepe put geworpen, en daarna verkocht aan de volken – ver verwijderd van de zijnen. Op die manier wordt hij, hoewel zwak, een beeld van Christus. Christus is in een *'kuil vol kolkend water'* geworpen (Ps. 40:2-3). Verlost door Zijn overwinning over dood en graf en verheven in de heerlijkheid, wacht Hij op het ogenblik dat God Hem de vrucht zal geven van de arbeid van Zijn ziel. Want Hij is niet alleen voor het volk gestorven, *'maar opdat Hij ook de verstrooide kinderen van God tot één zou vergaderen'* (Joh. 11:52). De ware Nazireeër, afgezonderd van Zijn broeders, zal spoedig in heerlijkheid worden geopenbaard als de Koning der koningen en de Heer der heren; en elke knie zal zich voor Hem buigen.

Nu al lopen de takken over de muur (vs. 22). De zegen van Zijn volbrachte werk overschrijdt de grenzen van Israël en strekt zich uit tot de heidenvolken, tot aan het einde van de aarde. Hij is in de ruimte gesteld en de gemeente, die nu geroepen is om te delen in de resultaten van Zijn verzoeningswerk, is met Hem verbonden en deelt in de hemelse positie die Hij inneemt aan de rechterhand van God. De heerlijkheid van Christus strekt zich uit tot aan 'de eeuwige heuvels' (vs. 26). Israël is niet voldoende om de hemelzalen te vullen. Ook de volken zijn uitgenodigd voor het feestmaal en komen op de grondslag van het geloof. Hij Die het welbehagen is van de Vader, werd gehaat door de mensen. In volmaakte afhankelijkheid van God heeft Hij de overwinning behaald. Alle beloften zullen in Hem worden vervuld. Hij moest in de dood gaan, anders zou Hij alleen gebleven zijn in Zijn volmaaktheid (Joh. 12:24).

Jozef is in type opgestaan en verlost uit de gevangenis, waarin hij door zijn trouw was terechtgekomen. Hij is heer over heel Egypte geworden. Ruben is de eerstgeborene, maar vanwege zijn ontrouw verliest hij deze plaats en wordt die aan Jozef gegeven (1 Kron. 5:1-2). Op dezelfde manier worden ook de rechten, en de heerlijkheid van de eerste Adam, die hij verloren had door zijn ongehoorzaamheid, het deel van Christus, de tweede Adam op grond van Zijn opstanding uit de doden. Zijn verlost volk bezit die in Hem en met Hem.

Wij kunnen onze geestelijke afstamming niet terugvoeren tot de eerste mens. Die is door de zonde gescheiden van God en beroofd van de heerlijkheid, die hij bezat als hoofd van de eerste schepping. Maar wij zijn door het geloof gezegend in de opgestane en verheerlijkte Christus. We moeten ons nu voor de zonde dood

houden en voor God levend in Christus Jezus (Rom. 6; Kol. 2). De steen die de bouwlieden hebben verworpen is de Hoeksteen geworden. Hij is de Herder en de Steenrots van Israël (vs. 24). Het volk Israël wacht nu nog op de zegen van Zijn volbrachte werk op het kruis. Het is nog opstandig en ongelovig, maar het zal een gewillig volk zijn op de dag van Zijn kracht (Ps. 110:3). Israël zal straks meer ontvangen dan het heeft verloren door zijn ongehoorzaamheid.

Benjamin

Hij is een verscheurende wolf (vs. 27). Dit spreekt van de macht van Christus op de dag van Zijn heerlijkheid, en geopenbaard in het oordeel over Zijn vijanden: *“s morgens verslindt hij zijn prooi en ‘s avonds deelt hij de buit uit’* (vs. 27). *‘En machtigen zal hij verdelen als buit’* (Jes. 53:12). Alle zegeningen van het koninkrijk zijn een beloning voor het lijden van de gehoorzame Mens, *‘omdat Hij Zijn ziel heeft uitgestort in de dood, onder de overtreders is geteld, omdat Hij de zonden van velen gedragen heeft en voor de overtreders gebeden heeft’*. Alle toekomstige heerlijkheid rust op Christus. Hij is het fundament ervan, Hij is de steen gelegd in Sion, de basis van de nieuwe schepping, de vrucht van de verlossing. *‘Laat Uw hand rusten op de Man van Uw rechterhand, op de Mensenzoon, Die U voor Uzelf sterk gemaakt hebt’* (Ps. 80:18). Benjamin is de zoon van de rechterhand van zijn vader, zoals zijn naam zegt (Gen. 35:18). De ware Benjamin zal komen om het ‘zwijs uit het woud’ teniet te doen. Hij zal beginnen met het herstel van de vruchtbare wijnstok, zodat de Heere er welbehagen in zal hebben. Christus zal alles wat tussen de zegen en het volk van God staat tenietdoen. Benjamin stelt Zijn macht voor, die het wereldtoneel zal schoonvegen zodat alles verdwijnt wat een verandering is voor de raadsbesluiten van God.

De zegen van Mozes

Laten we eerst de profetische woorden van Mozes lezen, voordat we verder spreken over de verstrooiing van Israël (Deut. 33). Hierin zien we hoe de stammen van Israël worden ingevoerd in het koninkrijk van Christus en Zijn duizendjarige regering.

Moge Ruben leven en niet sterven, en mogen zijn mannen (groot) in aantal zijn! (vs. 6). Vanwege de zonde van Ruben zijn de afstammelingen van hem klein in aantal. Niettemin is God zo barmhartig om deze stam te bewaren.

‘Dit betreft Juda; hij zei: Luister, HEERE, naar de stem van Juda! Breng hem terug bij zijn volk’ (vs. 7). Juda is al jaren ver verwijderd van zijn land, maar de genade zal

hem terugbrengen en de aan hem beloofde heerlijkheid geven, onder de scepter van zijn Messias. De Messias, Die uit Juda is voortgekomen en met macht zal heersen over Zijn volk.

‘Over Levi zei hij: Uw Tummim (volmaaktheden) en Uw Urim (lichten) zijn bij deze man, Uw gunsteling’ (vs. 8-11). We vinden hierin een beeld van de heerlijkheden van Hem in Wie alle licht en volmaaktheid is. Hij heerst in Juda, en leert in Levi. Wij vinden hierna de zegen in Benjamin.

‘Over Benjamin zei hij: De door de HEERE beminde (vs. 12). Hier zien we niet de strijd en de overwinning die aan de vreedzame toestand in het koninkrijk voorafgaan, maar het volk dat gelukkig is in het land onder de scepter van de Koning. De gemeente is gezegend met alle geestelijke zegening in de hemelse gewesten in Christus, maar Israël zal met alle aardse zegening gezegend worden in Kanaän.

‘Over Jozef zei hij: Moge zijn land door de HEERE gezegend zijn (...) met het beste van de aarde en haar volheid’ (vs. 13-16). De heerlijkheid van Jozef in Egypte geeft een beeld van de beloning voor Hem van Wie het hoofd eens gekroond was met dorens, Die gescheiden was van Zijn broeders. *‘Hij heeft de pracht van de eerstgeborene van zijn rund, en zijn horens zijn horens van de wilde os’* (vs. 17). Zijn vaste wandel en zijn onstuitbare volharding worden vergeleken met die van een rund. Ze hebben Hem in de dood van het kruis gebracht, maar Zijn kracht zal alle vijanden vernietigen. Elk van de stammen die daarna genoemd worden, laat speciale kenmerken van de gunst van de Heere zien. Terwijl zij zich dieper in het kwaad onderdompelen, zal hun zegening zich steeds hoger verheffen wanneer zij hersteld worden door Christus, de ware Jozef.

‘De eeuwige God is voor u een woning, en onder u zijn eeuwige armen’ (vs. 27). *‘Welzalg bent u, Israël! Wie is zoals u? U bent een volk dat door de HEERE verlost is. Hij is een schild en een hulp voor u, Hij is uw majesteitelijke zwaard’* (vs. 27-29). Israël zal zeker wonen in een land waar de bron van Jakob bewaard is gebleven, een land van koren en nieuwe wijn, bevochtigd door dauw uit de hemel. Evenals Jozef door zijn broers is verworpen en als slaaf is verkocht (Ps. 105:17), om daarna gekroond te worden met eer in Egypte, is Jezus de Man van smarten. Hij is verworpen door Zijn volk, ter dood gebracht en daarna opgewekt uit de doden, verhoogd aan de rechterhand van de Vader. Hij wacht daar totdat de heerschappij over alle dingen aan Hem zal worden gegeven, als beloning voor Zijn gehoorzaamheid in Zijn lijden en sterven. Dan zullen alle zegeningen die door Mozes zijn uitgesproken over het huis van Israël werkelijkheid worden. De Koning der koningen zal Zijn oneindige macht ontplooiën en over het heelal regeren.

Onze geschiedenis lijkt precies op die van Israël. Al onze pogingen om het goede te doen lopen uit op verval, en zelfs op haat en verwerping jegens Christus, Die van de hemel is gekomen. God heeft Zijn genade laten schitteren ten opzichte van ons. Hij heeft ons bekleed met Zijn gerechtigheid, doordat wij geloven in het volbrachte werk van Christus, de dood en opstanding van Zijn Zoon. In Hem zijn wij rijk gezegend en door Zijn offer ontvangen wij veel meer dan wij door de zonde hadden verloren. Wij brengen Hem heerlijkheid en lof voor de rijkdom van Zijn genade.

Dus wat Israël betreft, zal de voorrang worden gegeven aan de zonen van Jozef. Wat de gemeente betreft, behoort de titel 'de eerstgeborene onder vele broeders' aan de opgestane Christus (Rom. 8:29; Ef. 1; Kol. 1:18; 2:10). God heeft alle aardse zegening aan Israël willen geven, en Hij heeft de gemeente gezegend met alle geestelijke zegening in de hemelse gewesten in Christus.

De wegvoering

De twee en een halve stam uit het Overjordaanse zijn eerst weggevoerd. Omdat zij veel vee hadden, kozen ze een geschikte plaats hiervoor, maar niet in het land zelf (Num. 32:1-4). Zo is het ook gegaan met Lot, die de aangename vlakten van Sodom koos; en zo is het nu nog in de christenheid. Maar zij die hun hemelse roeping ontkennen door groot te willen zijn op aarde, vallen als eersten in de strikken van de satan. De stammen van Ruben en Gad en de halve stam Manasse werden weggevoerd naar Assyrië (2 Kon. 15:29). Veertig jaar later zou de rest van de tien stammen door Salmaneser, de koning van Assur, eveneens weggevoerd worden in het jaar 720 vóór Christus '*naar Halah en in Habor, aan de rivier Gozan en in de steden van Medië*' (2 Kon. 17:6). Deze stammen werden dus meegenomen over de Eufraat. Ongeveer 800 jaar later schreef Jozefus, de geschiedschrijver, over de koning van Assur: 'Hij verwoestte volledig het bestuur van de Israëlieten en bracht het hele volk over naar Medië en Perzië. Zo werden de tien stammen van Israël gescheiden van Judea'. Hij voegde eraan toe: 'Daarom zijn er maar twee stammen in Europa en Azië onderworpen aan de Romeinen, terwijl de tien stammen over de Eufraat zijn tot nu toe, een grote menigte die men niet kan tellen (Boek 11 Hst. 14, Hst. 5).

Dit zijn puur feiten door overlevering, maar het is niet waarschijnlijk dat een geleerd man als Jozefus dit zou hebben opgeschreven, als hij niet had geweten dat de tien stammen zich in die tijd over de Eufraat, richting Afghanistan bevonden. Het is ook opvallend dat er in de menigten op Pinksteren, toen de Heilige Geest neerdaalde, inwoners waren uit die landen (Hand. 2:9). Jakobus schrijft zijn brief

‘aan de twaalf stammen in de verstrooiing’ (Jak. 1:1). Petrus richt zich ook tot *‘de vreemdelingen in de verstrooiing’* (1 Petr. 1:1). De verstrooiing doelt dus op de afstammelingen van de tien stammen, die weggevoerd zijn door de Assyriërs.

Het lijkt erop dat in die tijd de plaatsen waar de tien stammen woonden bekende plaatsen waren. Zij woonden buiten de oostgrenzen van het Romeinse Rijk, over de Eufraat. Sinds die tijd is er niets zeker over hun lot. Eldad, een Jood uit de dertiende eeuw, plaatst ze in Ethiopië. Anderen hebben ze in de woestijnen van Arabië gezocht of in Oost-Indië. Talrijke latere schrijvers denken ze te kunnen lokaliseren in Afghanistan, waarvan de hoofdstad Kaboel een Hebreeuwse naam heeft (1 Kon. 9:13). Maar het zijn allemaal vermoedens; deze stammen zijn menselijk gesproken *verloren* gegaan en hebben de genade nodig; zoals elke zondaar moeten zij persoonlijk gered worden (Luk. 19:10).

Waar zijn ze gebleven?

Men heeft wel eens verondersteld dat afstammelingen van de tien stammen in Engeland zouden wonen en dat de bewoners van oorsprong Israëlieten zijn. Laten we deze gedachte eens onderzoeken in het licht van de Schrift. Engeland, Groot-Brittannië, was goed bekend bij de Romeinen, toen Jozefus schreef dat de tien stammen buiten de grenzen van het Romeinse Rijk over de Eufraat woonden. In die tijd woonden in Engeland: Britten¹, Picten² en Scotti³. De eersten, moe van de

¹ In het laatste millennium voor Christus kwamen er Kelten naar de Britse eilanden, en die assimileerden met de oorspronkelijke bevolking.

² De Picten waren een stam die ten tijde van het Romeinse Rijk in het huidige Schotland woonde, die waarschijnlijk grotendeels Keltisch was, hoewel sommige onderzoekers nog oudere elementen van vroegere volken menen te herkennen in de Pictische cultuur.

³ Aan het einde van de vijfde eeuw ontstond er een gedeeld Iers-Westschots koninkrijk Dalriada, waar Gaelisch gesproken werd. De bewoners werden Scotti genoemd. De Gaelische cultuur verdrong langzaam die van de Picten.

herhaalde invallen van de beide andere, deden een beroep op de Saksen⁴. Dit was rampzalig voor hun land, want de Saksen waren oorlogszuchtige Germanen⁵.

Van hen is verder niets bekend. Van Hengest en Horsa⁶, die als eersten bij Thanet⁷ aan land kwamen, wordt gedacht dat zij de kleinzonen van de god Wodan zijn. Dat deze Saksen de tien stammen zijn, is niet meer dan een vermoeden en valt niet te bewijzen. IJverige studie van deze barbaarse invasie heeft geen enkel bewijs opgeleverd dat de Saksen ook maar de geringste relatie hebben met de tien stammen. De geschiedenis ondersteunt de veronderstelling niet dat de Engelsen de vermiste tien stammen zouden zijn.

Wat zegt Gods Woord hierover? In de eerste acht hoofdstukken van de brief aan de Romeinen, door de Heilige Geest gericht aan geroepen heiligen, lezen we dat iedereen die gelooft dat de Zoon voor zijn overtredingen is gestorven en opgewekt, gerechtvaardigd wordt. Dat geldt voor zowel Jood als heiden, die de blijde boodschap door het geloof aanneemt. In de eerste plaats zijn ze verlost van hun zonden door het geloof in Zijn volbrachte werk. Voor God zijn ze verlost van alle schuld. Ze zijn bevrijd van hun gevallen natuur, die in Christus is geoordeeld, in Zijn sterven op het kruis. Door Zijn verzoeningsdood zijn ze dus verlost van de zonde en van de wet, door het goddelijke oordeel dat door het heilige slachtoffer op het vloekhout is gedragen (Rom. 5:12 - 8:39). Op deze manier zijn allen die in Christus zijn, beschermd tegen elk oordeel. Zij zijn verzegeld met de Heilige Geest. *'God is het die rechtvaardigt'*, en er is geen enkele scheiding meer van Zijn liefde.

⁴ Vortigern was een Brits leider uit de vijfde eeuw. Er is weinig met zekerheid over hem bekend, er zijn zelfs historici die menen dat hij mogelijk niet eens bestaan heeft, maar slechts door latere geschiedschrijvers is verzonnen. Vortigern kwam aan de macht in het jaar 425 (hoewel de bron waaruit deze gegevens komen wel eens onnauwkeurig kan zijn), en is het meest bekend omdat hij in 428 Saksische huurlingen naar Groot-Brittannië bracht om te helpen het land te beschermen tegen de Picten. Dit wordt beschouwd als het begin van de Angelsaksische invasie in Engeland.

⁵ Angelsaksen is de verzamelnaam voor de verschillende Germaanse stammen die zich, na het vertrek van de Romeinen in 407, in de loop van de 5e eeuw en later in Engeland vestigden. De stammen waren afkomstig uit het noordwesten van Duitsland en Nederland (de Angelen en de Saksen en de Friezen) en uit Denemarken (de Juten). De Saksen vestigden zich in het zuiden van het land, de Juten in het zuidoosten (Kent), de Angelen namen het grootste gebied in: het midden en noorden.

⁶ Hengest en Horsa, volgens de traditie hoofdmannen van de Juten, die de Anglo-Saksische invasie van Brittannië leidden.

⁷ Vlakbij het huidige Ramsgate.

Maar als er nu geen verschil meer is tussen Israël en de volken, wat komt er dan terecht van de speciale beloften gedaan aan Israël? Dat onderwerp wordt behandeld in Romeinen 9 tot 11. Het is niet alleen een kwestie van Joden, maar van Israël: *Israëlieten* (Rom. 9:1-10:4). Kunnen we deze woorden toepassen op de hierboven genoemde heidenen, die zonder hoop en zonder God leven in de wereld (Ef. 2:12)? Aan hen wordt het evangelie gebracht, nadat Israël de Messias verworpen heeft. Engelsen weigeren niet zich te onderwerpen aan Gods gerechtigheid. We kunnen er geen voorbeeld van vinden. De Saksen hebben het voordeel dat aan hen het evangelie verkondigd is. Maar als zij Israëlieten zijn, dan is de hele goddelijke openbaring over hun ongeloof betreffende het werk van Christus onjuist. Het evangelie is het eerst aan Israël gebracht, dat het verwierp en zijn eigen gerechtigheid probeerde op te bouwen (Rom. 10:19-21).

Heeft Groot-Brittannië het evangelie verworpen? Nee, het is rijk gezegend door de gave van het evangelie. Gedurende deze bedeling wordt een overblijfsel van Israël gered naar de uitverkiezende genade, waarvan Paulus deel uitmaakte en dat gevoegd is bij de gemeente. Het opstandige volk is terzijde gesteld voor een tijd, totdat de volheid van de volken zal zijn binnengegaan (Rom. 11:11, 23-25). De waarheden die wij hier vinden, zijn in volmaakte harmonie met wat we lezen in de profeten. Daniël zegt dat de Messias is verschenen, toen de volheid van de tijd door God vastgesteld gekomen was *'om de overtreding te beëindigen, de zonde te verzegelen, de ongerechtigheid te verzoenen, om eeuwige gerechtigheid tot stand te brengen'* (Dan. 9:24). Maar de Messias is verworpen (Dan. 9:26). De heilige stad is vernield (Luk. 21:20-28). In Romeinen 11 beschrijft Paulus de geestelijke toestand van Israël tot op de terugkeer van de Messias. Gedurende deze tijd van overstromende genade ten opzichte van de volken, is Israël als volk afgesneden. Maar als de Messias als de Verlosser zal verschijnen, zal heel Israël, als het gezegende volk van God behouden worden (Rom. 11:26).

Ezechiël 36 tot 39 geeft ons het volledige beeld van het toekomstige herstel van Israël. Wij vinden eerst de toestand van dit volk tijdens de verstrooiing. God kan van dit volk alleen maar zeggen dat zij Zijn heilige Naam onder de volken hebben onteerd (Ez. 36:22-30). Daarna vinden we hun nationaal herstel, en daarna hun berouw (vs. 31). Zij zullen een afschuw van zichzelf hebben, vanwege hun ongerechtigheden en gruweldaden. Daarna vinden we hun zegen in de wonderbare vermenigvuldiging van hun aantal in het land van hun vaders (vs. 38). In hoofdstuk 37 van Ezechiël vinden wij het visioen van de dorre doodsbeenderen. Het symbool van heel Israël: *'deze beenderen zijn heel het huis van Israël. Zie, ze zeggen: Onze beenderen zijn verdord en onze hoop is vergaan, wij zijn afgesneden'* (vs. 11). In beeld openen zich de graven. *'Zo zegt de Heere HEERE: Zie, ik zal uw graven openen*

en Ik zal u uit uw graven doen oprijzen, Mijn volk, en Ik zal u brengen in het land Israël' (vs. 12). Het gaat hier niet om een letterlijke opstanding, maar om de terugkeer van het nationale leven van dit volk. Zij waren als dood, verborgen onder de volken en Gods stem roept hen uit dit graf (Jes. 26:19).

De daarop volgende hoofdstukken 38 en 39, die over Gog gaan, schrijven over dingen van meer dan tweeduizend jaar geleden, dus voor het bestaan van het Romeinse Rijk. Het is onmetelijk in macht en strekt zich uit over de landstroken die in de profetie worden genoemd. Het zal weer de macht hebben om alle legers van de genoemde landen te verenigen (hst. 38) buiten de grenzen van het herstelde Romeinse Rijk (Openb. 17:8-12). Deze uitgestrekte unie van volken in het Noorden van Azië zal veel volken samen brengen en overheersen, Perzen, Cusjieten en Puteeërs⁸, volken van Afrika, Beth-Togarma⁹ enz., maar ook het oude Medië en omstreken van de Kaspische zee die vroeger door de tien stammen zijn bewoond. Waarschijnlijk zullen de tien stammen onder de Aziatische volken gevonden worden, onderworpen aan hun grote vijand, het Noordelijke Rijk. Zij zullen worden teruggebracht door de machtige hand van God (Ezech. 37:21).

Heerlijke beloften

Micha 4:2 spreekt over heerlijke beloften. Micha schildert de merkwaardige gebeurtenissen die voorafgaan aan de vestiging van koninkrijk van Christus. Eerst spreekt hij over wat er is gebeurd bij de eerste komst van Christus hier op aarde, Zijn lijden en overwinning, en daarna over de heerlijkheid die de beloning ervan zal zijn (Micha 5:1). De eeuwige God, 'wiens oorsprong is van ouds, van de dagen der eeuwigheid', is Mens geworden. Hij is geboren in Bethlehem in diepe vernedering, en verworpen, beledigd, geslagen, verdrukt (zie Jes. 50:6). God heeft Hem verhoogd en in Zijn heerlijkheid ontvangen. We vinden hier ook het getuigenis van de godheid en de mensheid van de Messias (Micha 5:4). Israël verwerpt Hem en God levert Zijn volk over in de handen van vijanden. Het volk zal eerst het lijden moeten ondergaan dat noodzakelijk is, omdat ze de gerechtigheid verlaten hebben, voordat ze zich eindelijk aan de Messias kunnen onderwerpen (Micha 5:3). In de tussentijd is het godvrezende overblijfsel volgens de verkiezing van de genade in de gemeente opgenomen (Rom. 11:5; Ef. 2:14; Kol. 3:11). Maar als de Messias

⁸ Natie of volk van Noord-Afrika; waarschijnlijk Libiërs.

⁹ Togarma was een kleinzoon van Jafeth (Gen. 10:3); waarschijnlijk worden hiermee de Armeniërs bedoeld.

geopenbaard zal worden in heerlijkheid, zullen de getrouwen het 'Israël van God' vormen, terwijl de massa van het ongelovige volk de antichrist achterna zal lopen. De terzijdestelling van Israël als volk is een van de kenmerken van de tegenwoordige bedeling (Luk. 21:24).

Vervolgens vinden we in Micha 5:4-5 de gehoorzame Mens, Die ter dood gebracht is. Hij is nu gezeten aan de rechterhand van God en zal worden geopenbaard in heerlijkheid. Hij zal Zijn aardse volk, dat nu nog verstrooid is, bevrijden (verg. Ezech. 37). Hij zal Zijn hand uitstrekken over Assur en over de bijbehorende landen (Europa en Azië). En laten we Deuteronomium 32:8 niet vergeten. Geen enkele menselijke beslissing kan de uitvoering van de raadsbesluiten van God ten aanzien van Zijn volk verhinderen (Deut. 32:9). Alle beloften worden verwerkelijk in de verlossing van Israël.

Aardse en hemelse beloften

De zegeningen van Israël zijn aards en onderscheiden zich van die van de gemeente. Als we de profetie over de toekomst van Israël onder de regering van de Messias en Zijn koninkrijk toepassen op de gemeente, negeren we haar hemelse roeping en haar eenheid met Hem. Zulke gedachten komen voort uit onwetendheid over de huidige raadsbesluiten van God in deze bedeling. God roept nu allen die Hij mede-erfgenamen wil maken van het leven in Christus door het geloof in Zijn verlossingswerk. Hij wil ons gered maken om met Hem in heerlijkheid te regeren als Zijn geliefde Bruid, als het lichaam waarvan Hij het Hoofd in de hemel is. Gedurende eeuwen van duisternis is de hemelse roeping van de gemeente en de aardse heerlijkheid van Israël volkomen vergeten. De beloften die gedaan zijn aan Israël zijn zelfs door de vijand misbruikt om aan de wereldse eerzucht van de christenheid te voldoen. Of het nu gaat om ons heil of de huidige zegeningen van de gemeente van God, of die van Israël in het duizendjarig rijk, alles is gegrond op het verzoeningswerk van Christus en Zijn opstanding uit de doden. Wee ons, als we ons vertrouwen op iets anders stellen (Hand. 4:12).

Het profetische Woord bevat heerlijke beloften voor het herstel van Juda en Israël (Jer. 31:34), voor de hele aarde (Micha 4:1-8), voor het koninkrijk van Christus over de wereld na het oordeel van de bozen en de bijeenvergadering van Juda en Israël (Jes. 60:11). Deze profetieën spreken niet over de tegenwoordige genadetijd van God, maar over de toekomstige regering in gerechtigheid, die in handen zal zijn van de Koning der ere, Die alle kwaad hier beneden zal oordelen. Hem zij de heerlijkheid. God zegt tegen de gehoorzame Mens: *'U bent Mijn Zoon, Ík heb U*

heden verwekt' (Ps. 2:7). In deze tijd zegt de Zoon tegen de Vader: *'Ik vraag voor hen; niet voor de wereld vraag Ik, maar voor hen, die U Mij hebt gegeven; want zij zijn de uwen'* (Joh. 17:9). De tijd van Psalm 2 is nog niet gekomen. Wat zal er dan van een verblinde christenheid terechtkomen? (Luk. 12:48).

De tijd van de heidenen

Jeruzalem zal in het komende koninkrijk het centrum van de wereld worden. Vanuit deze hoofdstad zal het licht van de Heer stralen naar alle volken (Jes. 2:1-4). Alle volken zullen toestromen om deel te hebben aan de zegen die de Heere zal geven. Maar tot de tijd van de volken is vervuld, zal Jeruzalem vertreden worden (Luk. 21:20-27). Deze tijd van de heidenen is begonnen, toen de troon van God werd teruggetrokken van deze aarde en het oppergezag werd toevertrouwd aan Nebukadnezar (Dan. 2:37-44). In de droom van Nebukadnezar worden de vier grote wereldrijken beschreven, waarvan het laatste bestaat uit tien, aan het beest onderworpen, rijken. Het beest, het politieke hoofd van dat rijk, verkeert in opstand tegen God. Na de voorstelling van de vier rijken ziet Nebukadnezar een steen die, niet door mensenhanden bewogen, los raakt en van de berg naar beneden rolt (Dan. 2:34-35).

Deze Steen is de door Zijn volk verworpen Zoon van God. Hij is de hoeksteen, en het ongelovige volk heeft zich aan deze steen gestoten (Matt. 21:44). De verschijning van de Heere Jezus zal de laatste gebeurtenis zijn in de tijd van de volken. Hij is de steen die tot een grote berg zal worden en de aarde zal vervullen (Dan. 2:44). Dit koninkrijk van de Zoon des mensen zal niet worden gevestigd door de evangelieprediking, maar door de openbaring van Zijn macht en oordelen. Veel profetische passages spreken over de raadsbesluiten van God om Israël in die dag te zegenen. Wie kan de wonderlijke groei van dit volk beschrijven in die tijd (Jes. 60:21v.)?

Het herstel

Wat zegt de Bijbel over Juda en de tien stammen van Israël in de lange huidige periode, waarin God de mede-erfgenamen bijeenbrengt (Rom. 11:15-33)? Nadat alle pogingen van Israël om het heil te verkrijgen door eigen werken mislukt zijn, en zij elke keer gevallen zijn, zal God Zich weer over hen ontfermen. Heel Israël zal behouden worden staat er (vs. 26). Is dat niet hetzelfde met ieder die de genade van God ontvangen heeft (vs. 33-36)? De 'volheid van de volken' (vs. 25) wil zeggen:

ieder die door genade is genomen uit de volken, gedurende de huidige tijd van de verborgenheid van de gemeente. Zij is samengesteld uit hen die vanaf de Pinksterdag tot op de komst van de Heer het heil hebben gekregen door het geloof. Zij vormen nu samen met de bekeerde Joden het lichaam van Christus. In dat lichaam is geen onderscheid tussen Griek of Jood (Kol. 3:11). De naam Jood heeft betrekking op Juda en Benjamin, en niet op de tien stammen. Zowel Griek als Jood kennen nu Christus als de ware grondslag van het geloof, maar Juda heeft Hem verworpen (zie Jes. 8:14). Juda heeft de Heer der heerlijkheid gekruisigd en Israël heeft het getuigenis van Christus verworpen (Hand. 2:13). Onder hen die de machtige oproep van Petrus hebben gehoord op de Pinksterdag waren ook nakomelingen van de tien stammen (Hand. 2:9). Paulus zegt dat ze verworpen zijn vanwege hun ongeloof en hun verwerping van de Messias (Rom. 9:3-27). Wat nu de geestelijk toestand van het volk kenmerkt, is hun verwerping van de genade van het evangelie en het oordeel van God dat op hen rust. Christus is voor dit volk een steen van aanstoot en een struikelblok (1 Petr. 2:8). Zal Israël als volk bekeerd worden vóór zijn herstel in het land? Waar staat die gedachte in de Schrift (Zach. 12:7-9-14; 13:1)?

Het is duidelijk dat de bewoners van Groot-Brittannië geen afstammelingen zijn van Israël, dat zich zal bekeren na de opname van de gemeente en tijdens de openbaring van de heerlijkheid en macht van de Heere Jezus. De afvallige natie zal de antichrist aannemen en die zal het beeld van het beest, het politieke hoofd van het herstelde Romeinse Rijk, in de herbouwde tempel in Jeruzalem oprichten. 'Over de gruwelijke vleugel zal een verwoester zijn, zelfs tot aan de voleinding, die vast besloten uitgegoten zal worden over de verwoeste' (Dan. 9:27). Het beeld moet aanbeden worden, anders volgt de doodstraf. Maar de Heere Jezus zal komen in macht en grote heerlijkheid (2 Thess. 2:8-10). Er zal een einde komen aan de Grote Verdrukking (Matt. 24:21), en de nood van de trouwe getuigen. Zij worden ingevoerd in de Christusregering in macht en heerlijkheid hier op aarde.

Volgens het profetische Woord zal het volk vergaderd worden in Kanaän. Wanneer God Zich aan hen als de Heilige betoont, zal Hij in dit ongelovige volk een werk van berouw tot stand brengen. Hij zal hen herstellen, en het volk zal weer het Israël van God zijn. Godvrezende zielen zullen ertoe gebracht worden hun hulp en redding te zoeken bij Hem Die door Zijn volk was miskend en veracht (Ezech. 36:24-27). De wedergeboorte is het werk van de Heilige Geest, waarvan de Heer Jezus spreekt tegen Nicodemus (Joh. 3:5; Ezech. 36:28-31). De hele schepping heeft deel aan deze zegening (Hos. 2:21-22). Het is de goedheid van God, die in alle tijden mensen tot berouw brengt (Jer. 31:18-19). Efraïm heeft hier berouw, de tien stammen, de voorwerpen van de genade van God. Maar deze woorden worden ook gericht aan

allen, in alle tijden, die door de Heilige Geest hun zonde en schuld erkennen en belijden. Wat een heerlijk ogenblik in de geschiedenis van Israël, als het verlicht door goddelijk licht de vraag zal stellen: *'Wat betekenen deze wonden aan Uw handen?'* en Hij zal antwoorden: *'Dat Ik geslagen ben in het huis van hen die Mij liefhebben'* (Zach. 13:6). Wat een verwarring (net zoals bij de broers van Jozef) zal hen overvallen, de broeders van de Koning der ere, als Hij geopenbaard zal worden voor hun ogen in macht en majesteit en met de kenmerken van Zijn lijden (Jes. 53:4-5).

Het opstandige volk heeft de Naam van Jahweh ontwijd onder de volken. Juda en Benjamin zullen in hun land in ongeloof bijeengebracht worden om getuchtigd te worden door de Grote Verdrukking van drie en een half jaar, tijdens de laatste jaarweek van Daniël (Dan. 9:25-27). Het godvrezende overblijfsel moet deze periode meemaken, tot berouw en belijdenis van zonde, waaraan ze ten opzichte van de heilige Rechter schuldig staan. Het zal leren begrijpen dat de Verlosser hun oordeel heeft ondergaan aan het kruis. Dan volgt Psalm 135:19-21. De tien stammen worden door oordelen uit de volken geleid. De uitverkorenen worden bijeenvergaderd, want de opstandigen zullen niet in Israël komen (Ezech. 20:38).

Tot slot

De profetische zegeningen voor het aardse volk van God zijn nog niet gerealiseerd. Dit zal pas gebeuren bij de heerlijke verschijning van de Zoon des mensen. Hij is nu door de mensen verworpen, maar verheven aan de rechterhand van de majesteit van God (Hand. 3:21). Gedurende deze tijd van genade en geduld zit de Zoon des mensen op de troon, en wacht Hij op de volvoering van Gods raadsbesluiten (Ps. 110:1), het bezit van het koninkrijk. De tegenwoordige tijd is een tussenzin, de bijeenvergadering van de mede-erfgenamen van Christus. In de nog toekomstige dag van Zijn overwinning, zal Hij Koning zijn en heersen op Zijn troon (Jes. 2:3; Jer. 23:5; Zach. 6:13; 14:9).

Bron: Le Messenger Evangélique 1944-14; Titel: Que sont devenues les 10 tribes?

